treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 471 | Barcelona, 7 de març de 1977 | Preu, 10 pessetes

PLE DEL COMITÈ CENTRAL

guanyar unes eleccions en llibertat

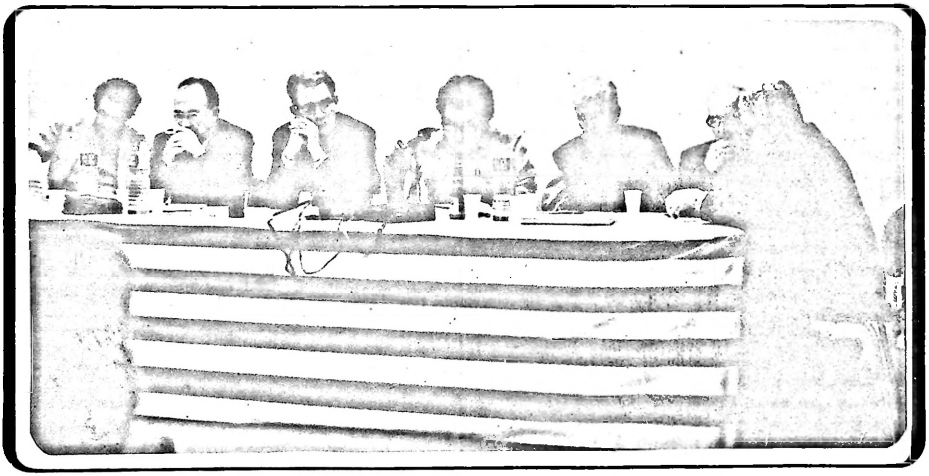

APROVATS EL MANIFEST ELECTORAL I LA LLISTA COMPLETA DE CANDIDATS DEL PARTIT AL CONGRÉS DE DIPUTATS

PÀGINES 2,3,4,5,11 i 12

comunicat

Els dies 5 i 6 s'ha reunit a Barcelona el ple del Comitè Central del PSUC. Hi han assistit, en nom del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, els companys Santiago Carrillo, Pilar Brabo i José Sandoval.

El ple ha discutit l'informe sobre la situació política i les tasques del Partit davant la campanya electoral presentat, en nom del Comitè Executiu, pel secretari general, Gregori López Raimundo.

El debat, en el qual han intervingut trenta-tres companys, ha posat de manifest la unitat del Comitè Central i la seva plena identificació amb el Comitè Executiu.

El Comitè Central denuncia la campanya empresa contra el Partit, campanya que, al marge de la legítima voluntat informativa, està orientada a dividir-lo i a donar-ne una imatge distorsionada. El Comitè Central rebutja inequívocament tota mena d'insinuacions sobre divisions internes al si de la direcció del Partit i crida tots els militants a reforçar-ne encara més la unitat d'acció política.

El Comitè Central ha pres, per unanimitat, els següents acords:

1. *Aprovar l'informe presentat pel secretari general Gregori López Raimundo.*
2. *Aprovar una declaració política.*
3. *Aprovar el manifest electoral del Partit i la llista completa dels seus candidats a les eleccions al Congrés de Diputats per les quatre circumscripcions catalanes.*
4. *Ajornar la celebració del IV Congrés, previst per al mes de maig, fins després de les eleccions, la preparació de les quals exigeix tota l'atenció de les organitzacions i militants del Partit.*
5. *Aprovar la petició de registre presentada pels companys Miquel Núñez, Pere Ardiaca i Alfons Carles Comín, en nom del Comitè Executiu, i cridar tot el poble de Catalunya a reclamar una sentència favorable a la legalització del PSUC i dels altres partits polítics discriminats pel govern.*
6. *Saludar la celebració a Madrid de la reunió dels secretaris generals dels Partits Comunistes d'Espanya, Itàlia i França, reunió que constitueix un pas molt important per a la normalització de l'activitat dels comunistes espanyols, i subscriure'n íntegrament la declaració conjunta.*
7. *Aprovar l'edició d'uns bons que contribueixin a sufragar les despeses de la campanya electoral.*
8. *Ratificar la crida del Comitè Executiu al míting per l'amnistia que se celebrarà el dia 13 al Palau d'Esports de Barcelona.*
9. *Refermar el sostenment del PSUC a la lluita dels treballadors, dels pagesos, dels ensenyants i d'altres sectors populars i ratificar el suport del Partit a la Confederació Sindical de Comissions Obreres i a la Unió de Pagesos.*
10. *Saludar el moviment feminista amb motiu de la celebració, arreu de Catalunya, del Dia Internacional de la Dona.*
11. *Enviar un telegrama de condol i solidaritat al Partit Comunista i al poble de Romania pel recent terratrèmol que ha causat més de mil morts i danys materials incalculables.*

EL COMITÈ CENTRAL DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Barcelona, 6 de març de 1977

Declaració del Comitè Central

GUANYAR

La batalla per unes eleccions lliures és al centre de la vida política del país. Es el marc on ha quedat situada la lluita per la ruptura política, per la democràcia sense exclusions, que l'oposició unida preconitza i els pobles d'Espanya reclamen amb el seu combat. Enfront de la pretensió del govern de legitimar una ficció de democràcia que consolidi el neofranquisme, l'oposició exigeix llibertats plenes que facin possible l'exercici de la sobirania del poble. El procés democratitzador, difícil i complex, avança malgrat les maniobres i les mesures arbitràries del govern. Es un avenç contradictori: la supressió de la finestreta no ha comportat la legalització de tots els partits, l'anunci de la llibertat sindical i de l'amnistia no s'han traduït en mesures efectives, la nova regulació del dret de vaga limita l'exercici d'aquest dret...

En suspendre la inscripció del PSUC, del PCE i d'altres partits democràtics, el govern ha rebutjat la primera de les condicions que l'oposició considera imprescindible per a unes eleccions lliures: el reconeixement de la legalitat de tots els partits polítics. La discriminació de què som objecte els comunistes i altres forces d'oposició constitueix un greu atemptat a la llibertat: no hi pot haver eleccions lliures sense legalitzar tots els partits i sense que es compleixin les altres sis condicions fixades pel conjunt de l'oposició espanyola.

Aconseguir aquestes condicions, que a Catalunya es concreten en la triple exigència de llibertat, amnistia i estatut d'autonomia, continua essent l'objectiu polític fonamental del moment.

Per això el PSUC, tot i assumir plenament les dificultats d'una campanya electoral que el govern pretén discriminatòria i excloent, confirma la seva ferma disposició a participar-hi. Ho fa amb el propòsit de contribuir a guanyar la llibertat sense exclusions i amb la voluntat que la victòria de les forces democràtiques sigui un pas decisiu en la lluita per la consolidació de la democràcia. Tota l'activitat del Partit ha de situar-se, ara, en la batalla electoral. Tota l'energia del Partit ha de centrar-se en el combat per guanyar unes eleccions lliures. Del resultat d'aquest combat depèn el futur immediat del nostre poble.

El Comitè Central del PSUC manifesta novament la seva convicció que l'oposició democràtica unida està en condicions d'obligar el govern a retrocedir i de convertir les eleccions de la reforma en eleccions lliures a Corts Constituents. Convençut d'això, el PSUC referma el seu suport a la comissió negociadora amb el govern. La unitat de tota l'oposició espanyola i la fermesa de les forces democràtiques en l'exigència de garanties mínimes negociades per a un procés electoral amb el màxim de llibertat són condicions imprescindibles per assolir la democràcia. També ho són el suport i la mobilització del poble. Es per això que el Comitè Central del PSUC crida tot el poble de Catalunya a la més vasta acció política de masses a favor de la llibertat i, especialment, per aconseguir l'amnistia i la legalització i normalització de tots els partits polítics i organitzacions sindicals, sense cap exclusió.

El Comitè Central del PSUC creu que totes les forces democràtiques han de coincidir en l'elaboració i aplicació d'un Pacte Constitucional que asseguri el caràcter democràtic de la futura constitució espanyola i que permeti afllar definitivament els sectors partidaris de tornar a la dictadura. Amb aquesta perspectiva, i per tal d'estabilitzar la democràcia, el PSUC expressa la seva disposició a reforçar la col.laboració de tots els sectors i institucions que vulguin de debò que l'inevitable canvi polític iniciat s'acompleixi sense violències.

El PSUC entén que aquest Pacte Constitucional seria el marc polític més adequat per abordar, negociar i resoldre democràticament una sortida progressista a la greu crisi econòmica del país, que la gran patronal i el govern, incapaços de resoldre-la, pretenen carregar damunt les espatlles dels sectors populars i especialment de la classe obrera. Els problemes de la inflació i la manca de feina, la

UNES ELECCIONS LLIURES

★PACTE CONSTITUCIONAL

★SENAT : CANDIDATURA ÚNICA

★EL MÉS AMPLE SUPORT A LA CAMPANYA « VOLEM L'ESTATUT»

★PER LA FORMACIÓ D'UN CONSELL PROVISIONAL DE LA GENERALITAT

dramàtica situació del camp -que ha desfermat l'extraordinària lluita dels pagesos arreu d'Espanya-, la degradació de l'ensenyament, etc., no trobaran solució sense un consens polític nacional i sense la corresponsabilització de tots els sectors socials del país en l'assoliment d'un canvi democràtic efectiu.

El Comitè Central del PSUC, que proclama el seu suport a la lluita dels treballadors, dels pagesos, dels ensenyants i d'altres sectors populars, els crida a prendre, amb plena responsabilitat, el paper protagonista que els correspon en la lluita per guanyar unes eleccions lliures com a pas indispensable per a la conquesta de la democràcia. En una hora decisiva com és aquesta, la mobilització del poble és la garantia principal de la llibertat.

El Comitè Central del PSUC rebutja inequívocament el Consell General de Catalunya, creat per decret pel govern Suárez al marge de les forces polítiques catalanes, i referma la seva voluntat de contribuir al restabliment dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932, que és una exigència irrenunciable del nostre poble. El PSUC crida tots els catalans a participar activament en les campanyes "Volem l'Estatut", empresa per l'Assemblea de Catalunya, i "Per la recuperació de les institucions autonòmiques", promoguda pel Congrés de Cultura Catalana. Ambdues campanyes són l'eix fonamental de la mobilització unitària del poble de Catalunya arrabassades pel franquisme. Les llibertats nacionals són indispensables per reconstruir la comunitat catalana i per la plena igualtat de drets de tots els qui viuen i treballen a Catalunya, sense cap distinció per motius de naixement i de llengua. Només així podrem evitar que el neo-lerrouxisme divideixi els sectors populars del nostre país.

El Comitè Central, que constata amb satisfacció els avenços de l'oposició de tot Espanya pel que fa a la comprensió de la nostra realitat nacional, com ho palesa el "document de les nacionalitats" elaborat per la Comissió dels Nou, confirma la idea que la restauració de les institucions autonòmiques depèn de la pressió de tot el poble i de la capacitat de les forces polítiques democràtiques catalanes d'inserir-se activament en la negociació conjunta de tota l'oposició espanyola amb el govern. La llibertat a Catalunya és indestriable de la llibertat a tot Espanya. Per aquesta raó, el PSUC considera que la negociació directa de Catalunya amb el govern ha de ser un complement, i no pas un element contraposat, de la negociació general.

El PSUC continuarà donant suport a la comissió de forces que estan representades a la Comissió dels Deu i considerant aquesta comissió com un instrument vàlid de negociació, directament i amb el conjunt de l'oposició espanyola. Al mateix temps, crida els partits polítics democràtics catalans a elaborar una candidatura conjunta per al Senat per tal d'assegurar, a Catalunya, un triomf de les forces democràtiques en les properes eleccions. Sobre la base de la candidatura democràtica única per al Senat i de la campanya "Volem l'Estatut", és possible de refer la unitat política a Catalunya i d'aconseguir l'entesa que els catalans necessitem per tal de crear la correlació de forces imprescindible per recuperar plenament l'Estatut de 1932.

Amb aquesta perspectiva, d'acord amb la voluntat del poble català de no acceptar el Consell General decretat pel reformisme i conseqüent amb el seu propòsit insubornable d'aconseguir l'autonomia efectiva, que és incompatible amb l'acceptació d'una Generalitat sense contingut, el Comitè Central del PSUC proposa a totes les forces polítiques democràtiques de Catalunya una acció col.lectiva per anar cap a la formació d'un Consell Provisional de la Generalitat, fruit d'una negociació conseqüent i responsable, que, funcionant sota els principis generals configurats en l'Estatut, supervisi i controli el procés electoral en marxa i convoqui, un cop celebrades les eleccions generals, eleccions al Parlament de Catalunya.

El Comitè Central del PSUC ratifica la ferma decisió del Partit d'emprendre obertament, a plena claror, totes les accions que calguin per tal de conquerir les llibertats democràtiques i nacionals. El PSUC respondrà amb serenitat i responsabilitat a la política discriminadora del govern. Però que ningú no confongui responsabilitat amb passivitat resignada davant de propòsits excloents inacceptables. I apel.larà, com ho ha fet sempre, a la mobilització pacífica del poble.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, conseqüent amb la seva opció de construir el socialisme d'acord amb la voluntat de la majoria de la població, s'orienta de manera inequívoca a transformar-se en un gran partit de masses. Per això, el Comitè Central, en valorar els èxits assolits pel conjunt del Partit en el darrer període, crida totes les seves organitzacions i militants a avançar resoludament en aquesta direcció, a fomentar el debat intern i a assegurar, avui com ahir, la unitat d'acció política imprescindible per contribuir al triomf de les forces democràtiques en unes eleccions lliures, per consolidar la democràcia i per avançar cap al socialisme en la llibertat.

EL COMITÈ CENTRAL DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Barcelona, 6 de març de 1977.

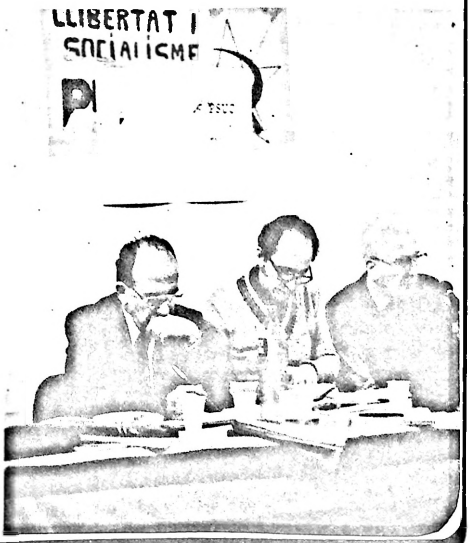

LA DECLARACIÓ DE MADRID

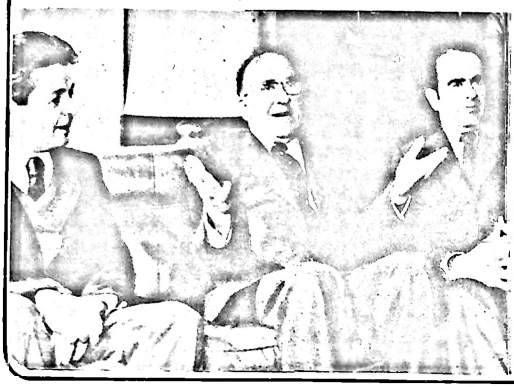

La declaració conjunta dels secretaris generals dels Partits Comunistes d'Espanya, Itàlia i França, fruit de la reunió de Madrid, que publica íntegra el número 9 de "Mundo Obrero", del 4 de març, destaca, en primer lloc, la solidaritat dels comunistes francesos i italians amb els comunistes i amb totes les forces democràtiques dels pobles d'Espanya en la seva lluita per la democràcia i la llibertat.

Després, en referir-se a l'actual crisi econòmica, política, social i moral que afecta els tres països, diu: "Aquesta crisi posa en relleu l'exigència de noves solucions per al desenvolupament de la societat... Els comunistes italians, francesos i espanyols afirmen la necessitat... d'aconseguir la més àmplia entesa de les forces polítiques i socials disposades a contribuir a una política de progrés i de renovació... La crisi del sistema capitalista exigeix, amb més força, que es desenvolupi la democràcia i s'avanci cap al socialisme."

UNA UNANIMITAT GENS FORÇADA

EL PLE DE LA RESPONSABILITAT

Aquest cap de setmana, dies 5 i 6, s'ha celebrat el ple del Comitè Central. Moltes vegades cal recórrer als detalls significants per adonar-se dels canvis importants que, en un curt període de temps, ha experimentat el país. Si de l'anterior ple del Comitè Central, celebrat fa dos mesos, destacàvem, com un signe dels temps, la seva celebració a l'interior del país, aquest s'ha fet a la seu central del nostre partit, un local espaiós, encara en período de restauració, situat al bell mig de Barcelona. Un altre signe d'aquests canvis ha estat la presència, com a invitats d'honor, de Santiago Carrillo i dels companys del Comitè Executiu del PCE Pilar Brabo i José Sandoval. Però un dels elements que demostren de forma inequívoca que el país ha iniciat un camí irreversible cap a la democràcia -malgrat els entrebancs que li posin des del poder i des de fora- i que la legalització dels comunistes s'imposarà com a conseqüència d'aquest procés democràtic és, tal com van assenyalar Carrillo i López Raimundo en les seves intervencions, la reunió al més alt nivell, a Madrid, dels partits eurocomunistes.

El primer punt de l'ordre del dia del ple consistí en la presentació i discussió d'un informe presentat pel company Gregori i centrat en la campanya electoral.

Sobre el moment polític recollim:

"L'oposició democràtica unida està en condicions d'imposar unes eleccions lliures a Corts Constituents."

"La nostra presència a les eleccions és una expressió de la voluntat del PSUC de no cedir ni un pam de terreny al reformisme."

"En Suárez, fins ara, dialoga més que no pas negocia".

"No hi pot haver democràcia amb la marginació dels comunistes."

"Cal reclamar una resolució favorable del Tribunal Suprem."

Respecte a la política unitària i a Catalunya:

"L'autonomia és inevitable en una situació democràtica... el Govern, en crear aquest Consell General, demostra que no està disposat a donar-la."

Pacte Constitucional, suport a la Comissió dels Nou i a la coordinadora de forces polítiques i sindicals catalanes:

"Es decisiva l'entesa i coordinació a nivell de tot Espanya... per això considerem erroni plantejar-se una negociació separada que entri en contradicció amb la primera."

El PSUC donaria suport a una candidatura comuna per al Senat, ja que això permetria avançar cap a la creació d'un govern provisional de la Generalitat que prepares le eleccions al Parlament de Catalunya.

Pel que fa a aspectes concrets de la campanya electoral, es planteja la necessitat d'alternatives sectorials, de la revisió del cens, d'anar porta per porta.

"La campanya facilitarà la incorporació al moviment de masses de sectors amplis de la població... El Govern haurà de ser més sensible a les reivindicacions... Les eleccions seran una via d'estímul per al moviment de masses."

Sobre la vida del Partit, l'informe recull la proposta d'ajornament del IV Congrés per a després de les eleccions. *"Això no hauria de retardar la difusió del Projecte de Programa i l'inici de la discussió en les organitzacions del Partit."*

S'assenyala el creixement notable que ha experimentat el Partit en els darrers dos mesos. *"Necessitem un partit gran i un partit de lluita, que basi el seu funcionament en el centralisme democràtic, company de lluita del PCE i en la línia de l'anomenat eurocomunisme."*

Dins del primer punt, que durà unes quinze hores i en el qual intervingueren trenta-tres companys, féu la seva intervenció Santiago Carrillo. En aquest mateix número de "Treball" en donem una referència.

També intervingué José Sandoval, que es referí a un tema actual i polèmic: la sindicació dels sectors professionals. Explicà que s'havia caigut en un mimetisme en voler aplicar les experiències de Comissions Obreres als sectors professionals i més concretament al dels ensenyants. Una certa impaciència i la por de deixar un buit va fer que s'anés a la creació de Comissions Obreres entre els professionals. Saldoval plantejà la necessitat d'anar a sindicats unitaris i autònoms dels professionals a partir de la unitat real que aquests sectors havien aconseguit a través de la lluita reivindicativa. Argumentà que, si bé correm el perill de caure en el corporativisme, aquest es produirà si de veritat no som capaços d'aconseguir una àmplia unitat sindical i anem a la creació de sindicats de curta volada.

El segon punt era l'aprovació del manifest electoral, de les llistes completes de candidats per les quatre "provincies" catalanes i d'una declaració política.

Cal dir que tots els informes i propostes, un cop discutits, foren aprovats per unanimitat. Això és important perquè certes notícies aparegudes a la premsa podien fer entendre que hi havia divisions a la direcció del PSUC. Res més lluny de la realitat. Si algú té interès, en un etapa tan important com és la de les eleccions, a donar una imatge trencada del PSUC s'equivoca. Aquest ple, batejat per alguns com el ple de la responsabilitat, n'és la millor prova.

JOAN SANJUAN

SANTIAGO CARRILLO:

«una batalla transcendental»

"La vostra reunió hauria de servir per situar tota la força, tota l'energia del PSUC en la batalla que ara és transcendental i de la qual depenen totes les altres: la batalla electoral". *Això digué Santiago Carrillo en començar la seva intervenció davant del Comitè Central.* "La batalla electoral *-afegí-* és la lluita per llibertats plenes, per la legalització del PSUC; més enllà, és el combat per allò que hem anomenat ruptura democràtica."

Carrillo afegí: "La lluita electoral és una de les formes de lluita política més elevades a les quals s'ha enfrontat el partit des de fa quaranta anys. Cal saltar del gremialisme a la comprensió que les eleccions i la participació en les eleccions representa un moment d'elevació de la consciència de classe dels treballadors i de la consciència política de tot el poble. Cal abocar totes les forces en aquesta gran batalla. I fer-ho ara ja, sense esperar que siguem legals".

El secretari general del Partit Comunista d'Espanya, després de referir-se a l'experiència d'altres processos revolucionaris, assenyalà: "Apel.lo a aquestes experiències per dir que moltes vegades ens enquistem en fórmules i consignes, les repetim, ens en convertim en presoners, sense veure que la vida flueix, que les situacions canvien i que cal fer servir la intel.ligència per tal de veure què hi ha de nou en el desenvolupament de la vida".

Va explicar després els avenços assolits en el procés democratitzador. "De fet *-va subratllar-* tot transcorre d'acord amb l'estratègia del Pacte per la llibertat que ens havíem traçat, tot i que les formes d'avenç d'aquesta estratègia no hagin anat exactament com havíem previst." *Va fer un balanç de la labor de la Comissió dels Deu,* "el treball de la qual *-va dir-* no ha acabat perquè el seu programa de set punts no ha obtingut, per ara, satisfacció." "Però no és clar que no l'aconsegueixi", *va afegir.*

Va destacar la lluita pagesa a tot Espanya, expressió, va assenyalar, del fet que els canvis els imposa el poble i no pas la voluntat del govern, i es va referir a la reunió eurocomunista de Madrid, que va caracteritzar com una "contribució molt important a la ruptura política que preconitzem".

Santiago Carrillo es va referir també al problema de les nacionalitats i regions que, va dir, "constitueix una qüestió cabdal", *i també als perills neolerrouxistes.* "La justa reclamació de l'autonomia no ha de suposar una política d'integració forçada dels catalans d'adopció. El dret legítim a l'autodeterminació ha de comportar el respecte de les minories no catalanes, pel seu origen, que hi ha al país. Només així s'arribarà a una integració plena, voluntària i conscient",

Va al.ludir finalment a diversos aspectes de l'activitat del Partit i va concloure: "Tots els plantejaments ideològics, tota confrontació d'idees, tot el debat intern s'han d'adreçar a ajudar el Partit a passar el cap de les eleccions. De com passem aquest cap dependrà, sens dubte, que hi hagi ruptura o que ens quedem en la reforma."

A LES PÀGINES 11 I 12, MÉS INFORMACIÓ SOBRE EL PLE DEL COMITÈ CENTRAL

EL 13 DE MARÇ, TOTHOM AL PALAU D'ESPORTS DE BARCELONA

AMNISTIA, ARA!

L'acte pro-amnistia que s'havia de celebrar el dia 4 ha estat ajornat. Es farà diumenge que ve, dia 13, a les dotze del migdia i al mateix lloc que estava previst, al Palau d'Esports de Barcelona. Hi parlaran Agustí de Semir, Joan Pons Rovira i Pere Portabella.

Els partits polítics, sindicats i entitats ciutadanes s'han comprometes a treballar fort perquè aquest acte tingui la magnitud que ha de tenir, dins de la campanya per aconseguir l'amnistia, l'amnistia total, sense trampes, sense condicions ni discriminacions.

L'altre dia, el procurador de les Corts franquistes Fernández Palacios deia, a Bilbao, que el govern decretaria molt aviat l'amnistia; però tot seguit va dir que aquesta amnistia *"possibilitaria el retorn a casa de la major part dels presos polítics bascos".* Què vol dir això de *la major part?* I hi ha més encara. Afegí aquest procurador que alguns presos polítics -els implicats en fets de sang, va dir- serien conduïts a la frontera i se'ls prohibiria tornar a Espanya. No trobem paraules per qualificar aquesta monstruositat. Això no és l'amnistia que tot Espanya reclama i que, aquesta passada setmana, ha mobilitzat milers de persones a Euskadi. Això no és amnistia. L'amnistia, que volem i necessitem per garantir un futur democràtic, vol dir que *tots* els presos polítics siguin alliberats sense cap condició i que gaudeixin de tots els drets que els corresponen com a ciutadans, comprès, és clar, el dret de tenir, propugnar i defensar les seves idees polítiques, en un marc de respecte i convivència.

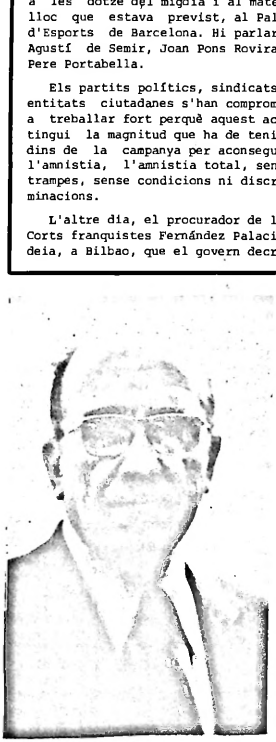

Les prometences del govern, que no acaben d'arribar a fets -ara han dit que aquesta setmana *"completaran les mesures de gràcia"*, no ens satisfan ni ens acontenten. Cal continuar lluitant per l'amnistia. Segons el corresponsal de "La Hoja del Lunes" a Madrid, hi ha ara més presos polítics que no a l'octubre de l'any passat.

Per acabar la negra etapa del franquisme, per obrir camins de reconciliació, de progrés i pau civil, cal, imprescindiblement, l'amnistia. L'acte del dia 13 ha de demostrar la voluntat del poble català d'aconseguir-la.

Ho recordem altre cop, perquè és important: el dia 13 de març, a les dotze del migdia, al Palau dels Esports de Barcelona. No hi falteu!

LES DARRERES MESURES ECONÒMIQUES

UN PLA ELECTORER DEL GOVERN SUÁREZ

El govern Suárez ha dictat un nou "paquet" de mesures econòmiques. El que primer ressalta del pla d'actuació econòmica del govern és que no és tal pla. Fora d'algunes poques mesures, hi manquen els terminis d'actuació, que l'haguessin caracteritzat com a pla de govern; al contrari, el que hi destaca són la filosofia que el presideix i les promeses en què es concreta, que en fan un pla netament orientat cap a les eleccions.

D'acord amb el projecte polític de la "dreta civilitzada", el programa d'actuació econòmica del govern Suàrez vol garantir una economia de mercat "presidida per la iniciativa privada", la lliure competència i l'absència de dirigisme".

En comentar aquesta filosofia, hem de reconèixer, d'antuvi, que hi ha una nova demagògia, que no és la que acostumava fer servir el franquisme. Les grans promeses feixistes són substituïdes per unes altres en les quals s'amaga la irrealitat d'un sistema econòmic que es reclama de la lliure competència i de mercat. ¿Com pot haver-hi lliure competència si les nou principals famílies bancàries controlen una quarta part de tota la gran indústria espanyola, grau de concentració i domini que es repeteix en tots els sectors econòmics?

Amb aquesta situació, demanar un sector privat més lliure amaga la defensa de la llibertat d'actuació dels monopolis i grans empreses contra les petites i els ciutadans i treballadors, principalment.

Amb aquesta filosofia per suport, el govern planteja els objectius del pla, que són els problemes que considera més greus. Es molt revelador de les limitacions del govern el fet que no es faci referència a la problemàtica del camp, sobretot en aquests moments que es consolida la lluita dels pagesos.

UN PLA DE PROMESES

Menys realistes són els instruments de què es vol servir el govern per posar en pràctica el seu pla.

Pel que fa a la inflació, promet que es controlaran els preus d'uns productes. Però ja coneixem l'eficàcia d'aquests controls. Tot el contrari, l'augment establert del diner en circulació serà un estimulant de la inflació, la qual, molt probablement, sobrepugi en guany el 17 per cent previst pel ministre d'Hisenda.

Per fomentar la inversió pública s'instrumenta, sense especificar com es finançarà, un crèdit de 50.000 milions de pessetes, que ve a ser el primer pegot al pressupost general de l'Estat aprovat un mes abans. No cal dir que aquesta xifra té més de demagògica que no pas de real i, endemés, pot suposar un altre estímul per a la inflació.

El mateix sentit té el decret que suprimeix tots els sistemes de mínims que han vingut afectant la majoria dels sectors industrials. ¿Quins avantatges obtindran les petites empreses del fet que els treguin aquests mínims, si s'han d'enfrontar en un mercat plenament dominat pel gran capital? El que cal a les petites i mitjanes empreses són garanties de poder-se desenvolupar, d'obtenir crèdits i altres ajuts, i això no s'obté si no és amb un govern democràtic, en el qual recolzi popularment un pla d'actuació antimonopolista.

Amb l'encariment de la gasolina i de l'energia no domèstica s'endevina, d'una banda, no solament el problema de l'encariment del petroli, sinó també la manca d'una política energètica coherent i popular i, d'altra banda, el notable pes polític que les empreses elèctriques -estretament vinculades als grans bancs- tenen a Espanya. Que l'energia industrial s'encareixi en un 20 per cent és un nou abús de les companyies elèctriques les quals, només l'any passat, reberen uns 12.000 milions de pessetes com a present de tot el poble, pels baixos preus (que l'Estat subvencionava) dels combustibles que utilitzaren.

En política laboral és on es manifesta més clarament la filosofia del govern. Es parla de "liberalitzar la rígidesa legislativa en matèria de comiat col.lectiu" i de reformar el conjunt de la política del govern al sí de les relacions laborals. Al capdavall, de fer veure que s'imita, en aquest aspecte, les democràcies occidentals en la fal·làcia d'una llibertat que no és per al treballador (que encara no ha assolit la llibertat sindical) i sí per a l'empresari.

PERQUÈ TOT CONTINUÏ IGUAL

En resum, podem afirmar que el programa econòmic del govern tindrà poca incidència a curt termini. Hi manca la voluntat d'afrontar els problemes reals del país. Es un pla de campanya electoral que, amb aquest objectiu, intenta crear, a despit de la inflació, una falsa il.lusió de recuperació econòmica, però que, al capdavall, l'única cosa que farà serà retardar-la.

RAMON ALÒS

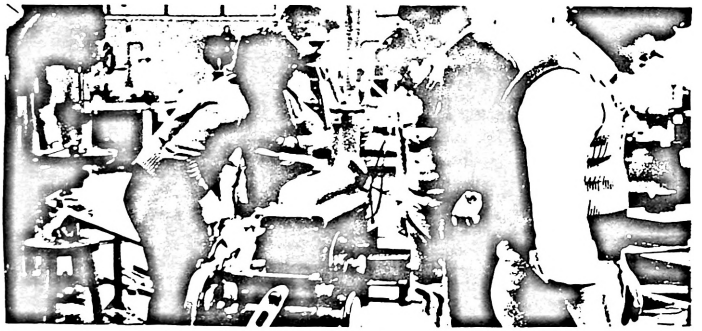

interlocutors vàlids

L'absència d'una clarificació en el terreny polític i sindical està creant, aquests darrers dies, greus tensions. A les naturals dificultats d'una situació econòmica de crisi, que uneix la inflació galopant a un profund estancament de la producció, s'hi sumen les derivades de la manca de llibertat sindical i es planteja, amb més urgència que mai, la qüestió de la representativitat sindical, tant a nivell d'empresa, com de ram, com a nivell més general. I això igualment per part dels obrers que dels empresaris: si es vol avançar en el camí d'acords positius, és absolutament necessari identificar els "interlocutors vàlids" en les negociacions.

Si es prenen acords, cal que tots se'n responsabilitzin. I això només podrà ser si els negociadors són representatius, si són elegits per tots els afectats i només pels afectats per la negociació. Els treballadors ja tenen el seu mecanisme per fer-ho, l'assemblea, i cal que els empresaris les permetin si no volen ser després ells els principals culpables de lluites per imposar una qüestió prèvia i essencial: la representativitat.

Representativitat no solament de persones -bàsica i indispensable-, sinó també de reivindicacions. Cal que el realisme de les assemblees arribi, amb tota la seva força i sense discriminacions, a les taules de negociació. Cal que en conflictes com el dels camperols, o el dels PNN, s'estableixin canals adequats de discussió, sense els entrebancs que avui, encara, pretenen posar els representants de ningú.

Aquest problema es presentarà cada cop més en els convenis i en la solució dels conflictes. En la revisió del conveni de la construcció, que s'ha de fer aquesta primavera, trobar els "interlocutors vàlids" per part d'empresaris i treballadors esdevindrà essencial, i cal que això no entrebanqui, ja d'entrada, unes negociacions difícils per si mateixes.

ANTONI FERRER

EL PROU! DELS PAGESOS

Els pagesos, avesats a ajupir-se damunt la terra, es drecen per plantar cara als qui els exploten. Durant més d'una setmana,el camp, tan poc comprès, tan oblidat, tan ignorat moltes vegades, s'ha fet sentir. El que s'ha anomenat "guerra de la patata" de primer i "guerra dels tractors" després, expressions no gaire ben trobades, és la mobilització pagesa més vasta i de més gran repercussió d'aquest segle, al nostre país.

La immensa corrua de tractors que dibuixa damunt la pell de brau el prou! de la gent del camp és només l'expressió plàstica d'aquesta gran vaga camperola que abraça pràcticament tota la terra espanyola. Vuitanta mil tractors a tot Espanya, vint mil només a Catalunya, aturats a les carreteres, criden unes reivindicacions pageses que no poden ser més justes i més enraonades. Els pagesos fan vaga per exigir uns preus justos per als seus productes, el dret de llibertat sindical i una seguretat social digna, si més no equiparada a la que tenen els obrers de la indústria i dels serveis, tot i que no és pas massa bona, com tothom sap.

"PREUS JUSTOS AL CAMP, PREUS JUSTOS A LA CIUTAT"

Això diu un cartell de la Unió de Pagesos. Els camperols no volen pas que la satisfacció de les seves necessitats de preus remuneradors -el preu del producte agrícola és, al capdavall, el salari del pagès- es converteixin en una càrrega més gran per al consumidor; no oblidem que ells també ho són, de consumidors. Entre el pagès i el qui compra el producte per consumir-lo, el preu s'infla com un globus, perquè hi ha uns monopolis que controlen aquest trajecte -la comercialització- i exploten, sota l'empara del govern i de les seves lleis, el camp i la ciutat. Establir un sistema de comercialització racional, acabar amb el robatori dels intermediaris monopolistes, permetria satisfer les exigències dels agricultors i millorar molt els preus al mercat de consum.

Remuneració justa, fora especulació, llibertat sindical, seguretat social. Reivindicacions pageses que concorden amb les de tots els treballadors. Així ho han entès les centrals sindicals obreres. A Catalunya, en una reunió entre la Unió de Pagesos i els sindicats obrers CONC, CNT, UGT, USO i SOC, s'ha acordat la solidaritat dels obrers amb els pagesos ja que *"no hi ha interessos contraposats entre les capes populars i les del camp"*, com diu el comunicat d'aquesta reunió. I és ben veritat. Tothom ha de prestar suport a la lluita dels pagesos. Cal que els problemes del camp surtin de l'ombra de la ignorància que el franquisme i els seus hereus han procurat mantenir.

L'ACTITUD OFICIAL, INADMISSIBLE.

El ministre d'Agricultura diu que els pagesos tenen raó, però no posa fil a l'agulla per resoldre el problema. Fins i tot va adoptar, en un moment de la vaga, una actitud que no sabem si és més irresponsable que cínica o a l'inrevés: En un dels contactes que els pagesos van tenir amb ell, el ministre els va dir que la llibertat sindical era cosa del ministeri de Governació, la seguretat social del de Treball i els preus dels de Comerç i Hisenda. No cal comentar-ho.

Els camperols s'han adreçat al president del govern perquè els rebi. En Suárez diu que està d'acord que les coses s'han de negociar, però que ell no ha d'ocupar-se de tot. Un altre que se'n renta les mans.

Pel que fa a la "Hermandad Nacional de Labradores y Ganaderos" l'única cosa que ha intentat de fer és aprofitar-se de la situació per fer venir l'aigua al seu molí i titular-se capdavantera de les reivindicacions pageses. Això sí: tot criticant i condemnant la *"politització que alguns volen donar al problema"*. I és clar que és polític el problema. És un problema de democràcia. L'actitud de la "Hermandad" ha fet pujar uns quants graus la indignació dels pagesos, els quals demanen la dimissió del president Mombiedro de la Torre i la desaparició de tota la maquinària vertical, que no ha servit més que per ajudar a explotar la gent del camp.

LA "UNIÓ DE PAGESOS"

Una de les coses que palesa aquesta gran mobilització camperola és que els pagesos, gràcies als sindicats democràtics que s'han sabut donar i a haver creat un organisme coordinador a escala de tot Espanya, han assolit en molt poc temps un alt grau d'organització i d'unitat. La "Unió de Pagesos", pedrera del nou moviment sindical al camp, ha mostrat la seva força en la participació de Catalunya a la vaga. Primer varen ser les comarques de l'oest i sud-oest de Catalunya -precisament allà on té més arrelament la Unió-, però ben aviat la vaga es va estendre. Des del Montsià al Pallars, des del Segrià al Ripollès i a l'Empordà, la pagesia catalana s'ha alçat per exigir solucions ràpides als problemes urgents del camp. Cal tenir en compte que l'abast de la vaga no l'assenyalen els tractors aturats en processó. No n'hi ha a tot arreu de tractors. Per exemple, no n'hi ha al Maresme; però els pagesos d'aquesta comarca han marxat a fer costat als seus companys de l'Alt Penedès.

El camp reclama i té raó. Ajudem-lo!

ENRIC VIVES

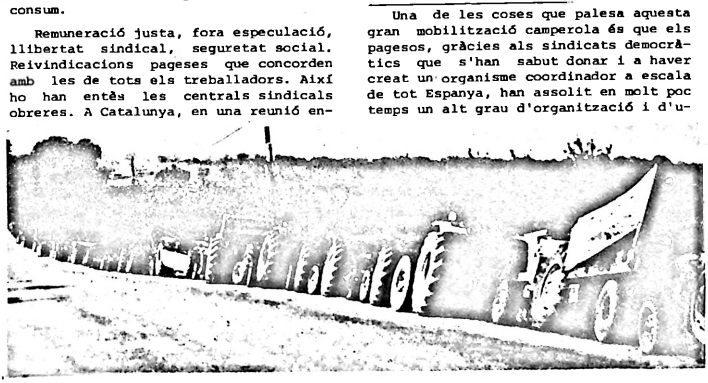

una gran victòria

Quan tanquem aquest número, la gran vaga pagesa ha acabat. per decisió dels mateixos pagesos. L'acció unida camperola ha aconseguit una victòria notable. El govern ha hagut de claudicar i ha acabat acceptant negociar amb els representants dels pagesos, amb els de debò, no pas amb els verticalistes. Els organismes verticals, després d'aquesta vaga, ja es pot ben dir que han vegut oli. La llibertat sindical s'imposa quan hi ha unitat.

La Coordinadora de les organitzacions pageses de tot Espanya, després del darrer consell de ministres va fer un comunicat en el qual diu que considera que la declaració del govern recull aspectes principals de les reivindicacions que han plantejat els camperols, tot i que no concreta prou. La Coordinadora, ratifica la determinació de començar tot seguit les negociacions i, prèvia consulta a les zones en vaga, crida els pagesos a retirar els tractors conjuntament. El comunicat valora l'acció unida, clau de l'èxit, i exhorta a enfortir les organitzacions pageses. També agraeix tot el suport que els agricultors han rebut de la resta de sectors del poble.

Amb moral victoriosa i, en alguns llocs, amb festes populars, els pagesos han tornat a la feina contents i, sobretot, confiats en el seva pròpia força. Una gran victòria de la lluita i de la unitat dels pagesos.

«EN CATALÀ, SI US PLAU»

Hi ha campanyes que tenen uns objectius clars i utilitzen uns procediments adequats a aquests objectius. En aquest sentit va ser modèlica, a parer meu, la campanya de l'Assemblea de Catalunya per l'ús oficial de la llengua catalana.

Aquestes últimes setmanes hem vist aparèixer una nova campanya, o sub-campanya, recomanant l'ús del català als establiments, als rètols, als anuncis, etc. Es tracta d'una "pegatina" on hi ha la inscripció: *"En català, si us plau."* L'objectiu d'aquesta campanya és clar: aconseguir que el català recuperi els espais d'ús públic que li corresponen i que el franquisme li va negar. Com a partidaris de la plena normalització del català, no podem sinó saludar cordialment aquesta iniciativa, com totes les que contribueixen a la mobilització d'amplis sectors en aquesta via. Ara: si l'objectiu de la campanya és clar, algun dels procediments utilitzats em sembla més aviat desmobilitzador. En general, no és enganxant l'eslògan en rètoïs o anuncis d'establiments privats o de despatxos professionals que aconseguirem que l'objectiu de normalització sigui assumit per sectors cada vegada més amplis. No és el mateix enganxar la "pegatina" en una dependència oficial o en una oficina de servei públic, que en un rètol d'una petita indústria o d'una perruqueria de barri. En el segon cas "molesta" directament uns ciutadans que han de ser convençuts de la bondat de l'objectiu per altres procediments.

Citaré, encara, dos exemples d'utilització contraproduent de la campanya. El primer és aquest: l'altre dia, em vaig trobar que la "pegatina" havia estat enganxada en un ascensor públic (exactament d'un col.legi professional), al requadre dels botons, les inscripcions del qual no eren exclusivament "castellanes" (*"planta", "stop" ...)*, sinó també habituals en català! Una cosa és discutir l'ús públic d'una llengua, una altra discutir-ne els estils: i sobre això ja no ens posarfem d'acord, tan fàcilment. Es tractava, doncs, d'una acció inútilment provocativa.

Un altre exemple el trobem en el diari "Avui" que en la seva secció "Vuits i nous" (23-II-77) considerava contrària a aquesta campanya la conducta d'uns joves comunistes que repartien pel carrer "Mundo Obrero", i es preguntava si el "Treball" seria repartit a Albacete. No vull entrar a discutir ara si el repartiment de "Mundo Obrero" entre els militants comunistes catalans es realitza sempre d'una manera adequada: és una qüestió en la qual intervenen molts factors que demanen una certa atenció. En qualsevol cas, el comentari del diari "Avui", relacionant el fet amb la campanya *"En català, si us plau"*, em sembla injust, per diverses raons. En primer lloc, perquè "Mundo Obrero" encara no es pot vendre als quioscos, on es venen, naturalment, diaris de Madrid clarament anticatalans ("El Alcázar", "ABC", etc.), sense que ningú protesti. En segon lloc, perquè comparar Barcelona amb Albacete és realment abusiu: quants catalans viuen a Albacete? (En canvi, cal esperar que en un futur no llunyà, els quioscos de Madrid distribueixin també "Treball", com el mateix "Avui".) En tercer lloc, criticar els joves comunistes sense denunciar al mateix temps el fet que certs diaris plenament catalans, alguns d'ells pertanyents a líders nacionalistes, encara continuïn publicant-se *en castellà* en ple 1977, és amagar l'ou interessadament: a mi, personalment, em sembla més greu per a la normalització lingüística del català que la burgesia catalana no es decideixi a catalanitzar alguns dels seus òrgans periodístics -recordem l'èxit històric que va significar el pas de "La Publicidad" a "La Publicitat"-, que no pas que "Mundo Obrero" sigui distribuït a Catalunya, que ara com a la complexa una funció de propaganda indiscutible en favor de la democràcia i el socialisme.

RAMON ROIG

cal una investigació

Només una investigació a fons per metrà establir les responsabilitats en l'accident, que va costar la vida a vint-i-dues persones i va ferir greument moltes més, esdevingut en topar dos trens prop de Sant Andreu de la Barca. Però les advertències que ja els treballadors de SEAT havien fet sobre les deficiències en el servei donen peu a pensar en responsabilitats concretes, més enllà d'un "fortuït falliment humà". Si més no, els accidents com aquest es repeteixen massa sovint al nostre país, com per no fer-ho.

Des de la redacció de "Treball" demanem que s'investiguin les causes reals de l'accident i ens sumem al dolor dels familiars de les víctimes.

III CONGRÉS UNIVERSITARI CATALÀ

L'HEM DE FER TOTS

Dimecres, 2 de març, al paraninf de la Universitat Central de Barcelona, es realitzà un acte de llençament del III Congrés Universitari Català. Un grup de professors de les tres universitats (Autònoma, Central i Politècnica) ha preparat la crida. Aquest grup, si bé d'ideologies molt heterogènies, ha tingut la capacitat de confluir unitàriament davant la ja coneguda degradació de l'ensenyament universitari. Així, tal com diu el document de llençament, el III CUC es proposa fer tot el que calgui "per tal d'elaborar una alternativa *política* universitària que correspongui a les possibilitats d'un marc polític democràtic. Aquesta és una necessitat urgent del moment present. Certament, no es tracta d'elaborar receptes sense un debat crític sobre els problemes de fons, però tampoc de fer un congrés teòric sense conseqüències per a l'acció.

No cal repetir la importància d'aquesta crida com tampoc el paper de plena participació que cal que hi tinguin els comunistes catalans, en especial els universitaris. La lluita per una veritable transformació universitària no pot acabar-se en cridar per una "universitat autònoma, catalana i democràtica". Es precís anar més lluny i obtenir els elements necessaris per a una transformació profunda de la Universitat. Es en aquest marc que cal veure la transcendència i importància d'aquest congrés que hem de fer tots. Tal com es deia en l'acte de llençament, les conclusions del I i del II CUC, desgraciadament, encara no s'han dut a terme. Som, però, al 1977, i cal adequar el pensament sobre la transformació universitària; ara bé, no es pot oblidar que encara avui, l'eix fonamental de la lluita passa per aconseguir l'autonomia universitària.

D'altra banda, la crida fou dirigida especialment a la societat. El grup de professors que la llençà no vol continuar reunint-se sol; vol fer-ho no solament amb els estudiants i el personal no docent, el protagonisme dels quals és insubstituïble, sinó que cal també que la societat hi participi plenament a través de les entitats cíviques, institucions, sindicats, partits, etc., de manera que s'asseguri un veritable congrés de transformació universitària tal com el poble demana i necessita.

MARGARIDA ARBOIX

JORDI CAMÍ

REPÚBLICA ÀRAB SAHARIANA DEMOCRÀTICA

EL DIFÍCIL ALLIBERAMENT

El primer és amarg com la vida,
el segon és dolç com l'amor i
el tercer és suau com la mort.

Aquest fou el nostre primer contacte amb el desert: la beguda dels tres gots del tradicional te, amb tot el seu contingut poètic.

Els països progressistes i les forces d'esquerra varen aplegar-se per celebrar el primer aniversari de la República Arab Sahariana Democràtica. Enmig del desert, entre els campaments on viuen milers de saharians fugits del seu país per la invasió dels exèrcits marroquí i mauritá, fou muntat un campament *d'haïmes* per allotjar els convidats vinguts d'arreu del món i per dur a terme la festa de l'any de vida de la RASD.

Recordem una mica el naixement del Front Polisario i de la RASD. Sorgeix el "Frente Popular para la Liberación de Saguia el Hamra i Rio de Oro" (Polisario) el 10 de maig de 1973, d'un grup de joves saharians conscienciats que assumeixen la responsabilitat d'alliberar el seu poble del colonialisme opressor. El primer pas per aconseguir la sensibilització d'una població molts cops atuïda per l'opressió mil.lenària que pateix és la tasca individual de conscienciació i aclariment dels drets que tenen com a poble. Aquesta labor culminarà tant en l'autodissolució de la jemà (òrgan antigament democràtic, però convertit en titella pel govern de Madrid) com en l'adhesió definitiva de la totalitat del poble saharià als principis del Front Polisario després de l'acord tripartit firmat a Madrid el 14 de novembre de 1975, acord que ofega qualsevol anhel d'existència.

El FP, des del seu naixement, endega dues campanyes: l'ofensiva militar, concretada en l'organització del cos militar i en les accions bèl.liques -és un poble en estat de guerra-, i l'ofensiva política a dos nivells, intern i de política internacional.

Per tal de fer veure al món sencer la seva raó, el dret inalienable a l'existència i a l'autodeterminació; per tal de mostrar al món sencer la seva força (un exèrcit casolà manté a ratlla dos exèrcits potents); per tal de fer comprendre al món sencer el seu dret legítim, com a poble sobirà, d'expressar lliurement la seva voluntat, el poble saharià proclama la RASD el 27 de febrer de 1976.

El poble saharià celebra joiosament el primer aniversari de la República Àrab Sahariana Democràtica

Enguany, doncs, celebrem un any de vida d'aquesta república sobirana i hem pogut constatar els avenços aconseguits en aquests dotze mesos escolats. En primer lloc, aquell exèrcit casolà ha esdevingut un front militar seriós, amb armament modern, majoritàriament arrabassat a l'enemic. En són proves la inutilització dels punts neuràlgics de les potències veïnes, Bukraa i el tren del nord de Mauritània, i el domini del desert, llevat dels nuclis urbans on estan atrinxerades les tropes invasores. Tanmateix, cal no oblidar que la manca de quadres, tant militars com polítics, és un dels problemes més greus amb què s'enfronta la RASD. Quant a l'organització i formació de la població dels campaments, s'han fet passos gegantins. Tot i viure en unes condicions molt precàries, depenent de l'ajuda exterior -Algèria és el seu cordó umbilical- la població, majoritàriament dones, ancians i criatures, ha assumit el paper d'impulsora de la lluita des de la reraguarda. El poble saharià s'ha adonat de la importància de la seva actitud i de la força moral que pot infondre a l'exèrcit -"només amb el fusell aconseguirem la llibertat"- i creu i difon a tort i a dret l'eslògan emanat del seu tercer congrés: *"no hi haurà estabilitat ni pau abans del retorn al territori nacional i de la independència total"*. L'eix central de la tasca del FP entre la població dels campaments ha estat l'alfabetització i la formació i responsabilització política. En aquest punt, cal recalcar el paper de la dona, ja que és l'element actiu majoritari entre el poble. Finalment, hem pogut constatar l'organització democràtica de la població i del govern. Els òrgans de poder són elegits des de la base i el Consell de Revolució s'alimenta de les discussions menades a tots els nivells. El poble saharià té molt clar que *"no hi ha altra existència que la del poble, ni altra organització que l'organització política"* tal com va dir el seu líder i màrtir, El-Vali.

La delegació espanyola, una cinquantena de persones, va designar Lucio Lobato (de l'Executiu del PCE) per parlar en nom de les forces polítiques i Antonio Massip per fer-ho en nom de les altres organitzacions. Lobato denuncià la política del govern espanyol i l'actual campanya de silenci respecte al Sahara. Va constatar la responsabilitat que té l'oposició de tot l'Estat espanyol envers el poble saharià i la necessitat d'una campanya de solidaritat de tots els pobles d'Espanya amb la lluita d'alliberament nacional del poble saharià.

ROSER ARGEMÍ

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU

★CRIDA A L'ACTE PER L'AMNISTIA
★SOLIDARITAT AMB ELS PAGESOS

El Comitè Executiu del PSUC, conseqüent amb la consideració que la promulgació de l'amnistia total és la mesura més urgent i una consideració indispensable per a la normalització política d'Espanya, expressa el seu suport a l'acte convocat, per al dia 13, al Palau dels Esports, per l'Associació de Familiars dels Presos Polítics amb el suport de les forces polítiques i sindicals catalanes i crida totes les organitzacions i militants del partit a promoure totes les iniciatives tendents a fer de l'acte una gran demostració cívica i massiva per l'amnistia i la reconciliació.

El Comitè Executiu del PSUC expressa, al mateix temps, la seva solidaritat amb l'acció extraordinària de la pagesia arreu d'Espanya i a Catalunya i dóna ple suport a les seves principals reivindicacions: preus justos per als productes del camp, seguretat social agrària plena, anul.lació de la quota sindical, desmantellament de les COSA i Germandats i legalització immediata de les organitzacions democràtiques pageses i, concretament, de la Unió de Pagesos de Catalunya.

4 de març de 1977

SEGUEIXEN LES SETMANES DEL PARTIT

Continua la celebració de setmanes i quinzenes del partit arreu de Catalunya. El Baix Llobregat començà la seva quinzena el dia 5 amb un programa d'actes força atapeït i descentralitzat, del qual caldrà destacar les presentacions del partit en un gran nombre de fàbriques, amb declaracions signades per militants que hi treballen explicant el perquè de la seva militància; altres coses previstes són: l'edició d'un especial de "Treball" en castellà, la distribució massiva del manifest electoral, la presentació del Projecte de Programa a diferents localitats i barris, l'edició de tríptics, la inauguració d'una escola permanent de quadres, la celebració de festes populars i l'obertura de diferents locals del partit.

LA SETMANA DE TERRASSA

L'organització de Terrassa ha celebrat, del 26 de febrer al 6 de març, la seva Setmana. Perquè ens en faci cinc cèntims, parlem amb en Pau Monterde, secretari general del comitè local.

"Amb la setmana ens havíem proposat una sèrie d'objectius. En primer lloc, potenciar la presència pública dels comunistes, sovint massa tancats en nosaltres mateixos com a vici de la clandestinitat. En aquest sentit cal dir que algunes agrupacions han fet un esforç considerable. També ens havíem plantejat incrementar el vincle del partit amb les masses; això a nivell de barris ho hem aconseguit en part, però no podem dir el mateix a nivell d'empreses, ja que teníem previstes una colla de presentacions al tèxtil, metall i construcció i no s'han arribat a fer per tot un seguit de problemes. Un altre objectiu de la Setmana era arribar al miler de militants, fita que no hem assolit; però cal dir que, en la majoria d'actes, s'han produït més o menys ingressos. Finalment, pensàvem que la Setmana serviria per posar el partit a punt de cara a la gran batalla de les eleccions."

La Setmana preveia una presentació pública del Projecte de Programa a càrrec d'en Solé-Tura. Era un dels pocs actes per al qual s'havia demanat permís i fou denegat, la qual cosa no impedí, però, que més de cinc-centes persones, convocades a cau d'orella, assistissin a l'acte, celebrat en un local improvisat a darrera hora.

"S'han fet presentacions a diferents barris de Terrassa sense demanar permisos. Això ha provocat problemes de locals i ha estat molt difícil de disposar de sales espaioses. Normalment s'han fet en llocs petits i l'assistència ha estat més aviat reduïda, entre cent i dues-centes persones."

Pau Monterde ens explica que, abans de la Setmana, van anar a veure el comissari de policia i que aquest va dir que ho consultaria i que ja diria alguna cosa; però no en van saber res més. Ells han tirat endavant la Setmana i el comissari ha fet els ulls grossos.

Li preguntem per la propaganda de la Setmana.

"Hem fet una edició del nostre periòdic "Terrassa Nova". Durant la Setmana hem venut al carrer "Mundo Obrero" i "Treball". Hem editat sis tríptics; un de general, un sobre el moviment obrer, l'alternativa democràtica municipal, l'ensenyament, la sanitat i la dona. Hem editat també un pòster de la Setmana. Per fer calés hem fet banderins, targes, rifes, mocadors..."

Què ressaltaries de la Setmana?

"Per a mi ha estat molt important fer conèixer els locals del partit -durant la Setmana se n'han obert tres: un al barri de les Arenes, un al Poble Nou i un altre a Can Anglada- com també els dirigents i gent del partit a cada barri. I que s'hagin adoptat noves formes i estils de treball".

JOAN SANJUAN

☆vida del partit☆vida del partit☆

FIGUERES

El comitè local del PSUC ha enviat a la premsa un comunicat de protesta per la prohibició de dues conferències sobre el moviment obrer i la presentació del llibre del Partit "Una alternativa democràtica i socialista per a Catalunya", que és el programa del Partit editat legalment.

"La sistemàtica prohibició de les nostres activitats -diu el comunicat-, *la discriminació de què som objecte per part del govern, que vol marginar els treballadors i els seus partits del procés democràtic, és un fet greu, que posa en dubte la intenció 'democràtica' del govern."*

Els companys de Figueres acaben demanant la dimissió del governador civil i del seu secretari.

HOSPITALET

Durant la recent estada a Catalunya del company Santiago Álvarez, secretari general del Partit Comunista de Galícia, es va fer un acte, amb la seva presència, a la Casa de la Reconciliació del Polígon Can Serra, de l'Hospitalet de Llobregat.

Santiago Álvarez va parlar dels problemes de Galícia i de les solucions que el Partit proposa. Parlaren, també, Gregori López Raimundo i Miquel Núñez. Hi havia unes quatre-centes persones.

PLENS A SANT ADRIÀ DE BESÓS I SANTA SANTA COLOMA DE GRAMENET

A les darreries de febrer es van celebrar els plens de les organitzacions del PSUC a Sant Adrià de Besós i a Santa Coloma de Gramenet. Al primer hi van assistir Pere Ardiaca del CE i Pere Soto, del CC. Al de Santa Coloma, Antoni Gutiérrez del CE i Rafael Parra del CC.

De les discussions polítiques podem destacar la coincidència en ambdós casos de la necessitat d'abocar-se a la batalla electoral, de transformar les eleccions en eleccions a corts constituents en la pràctica.

Es varen elegir els nous comitès locals.

Venda de "Treball" a Mataró *(Fotos Treball)*

PLE DEL COMITÈ CENTRAL

EL MANIFEST ELECTORAL DEL PARTIT

El Comitè Central del PSUC ha aprovat el manifest electoral del Partit per a la campanya de les properes eleccions. N'oferim tot seguit alguns extractes.

"El PSUC acudirà a aquestes eleccions. Primer, per contribuir a fer-ne unes eleccions lliures i impedir que es puguin convertir en una falsa legitimació d'una democràcia retallada i excluent. Per això el PSUC entén la campanya electoral com UNA GRAN BATALLA PER LES LLIBERTATS I PER LES CONDICIONS D'UNES ELECCIONS LLIURES.

"Però ni [illegible] dirà també amb voluntat de victòria, amb voluntat de fer d'aquestes eleccions un gran triomf de les forces democràtiques un decisiu pas endavant en la lluita per la democràcia i la llibertat.

"Les eleccions se situen, encara, en el marc de les institucions franquistes. Però si les forces democràtiques obtenim la victòria i aconseguim la majoria a les futures Corts, podem fer que aquestes es converteixin en Corts Constituents i emprenguin l'elaboració d'una constitució democràtica."

☆ ☆ ☆

"El PSUC considera que aquesta batalla per les eleccions lliures i per unes Corts amb majoria democràtica és també una batalla per aconseguir un marc polític que permeti enfocar, negociar i resoldre democràticament una sortida progressista a la gran crisi econòmica en què es troba el nostre país. Mentre subsisteixin les institucions del règim franquista serà molt difícil que la classe obrera i els altres sectors populars puguin defensar-se amb èxit contra els efectes d'una crisi que la gran patronal els vol carregar a les espatlles."

☆ ☆ ☆

"Es una hora greu i decisiva. Es l'hora de construir una democràcia sòlida i duradora, de sortir de la crisi econòmica cap a una ordenació més justa i més pròspera, l'hora d'afermar la plena personalitat nacional de Catalunya i de conquerir les institucions i els principis de l'Estatut d'Autonomia."

☆ ☆ ☆

"La batalla per unes eleccions lliures i per una victòria electoral de les forces democràtiques s'inscriu, per a nosaltres, en un procés general d'avanç cap a una forma superior d'organització de la societat, cap al socialisme.

"L'avenç cap al socialisme que nosaltres volem per a Catalunya i per a tots els pobles d'Espanya significa,des d'ara,una potenciació de totes les llibertats que siguem capaços de conquerir en la lluita contra les restes del franquisme. En el marc d'aquestes llibertats, les forces del treball i de la cultura, que constitueixen la immensa majoria de la nostra societat, podran forjar noves formes de democràcia de base complementàries de les ja conquerides, impulsaran la lluita contra el poder dels monopolis fins a derrotar-lo i posar en mans de tota la societat els centres principals del desenvolupament econòmic i social, introduiran profundes reformes en els aparells de l'Estat, crearan les condicions per a un desenrotllament continu de les forces productives i per a una millora constant del benestar de la població i, en definitiva, establiran les bases per a una solució democràtica i progressiva de totes les contradiccions socials.

"Aquest avanç democràtic cap al socialisme exigeix un clima internacional de distensió i coexistència pacífica, un clima de pau i de veritable independència nacional,que permeti avançar cap a la definitiva superació dels blocs en què avui està dividit el món."

els treballadors de premsa s'organitzen

Diumenge passat, uns tres-cents treballadors de premsa de totes les empreses periodístiques de Barcelona es van reunir al claustre de la Catedral i van constituir, per aclamació, el Sindicat de Treballadors de Premsa de Barcelona (STPB). L'assemblea va protestar enèrgicament per la prohibició governativa de celebrar la reunió en un local de l'Organització Sindical. Però, malgrat les dificultats i els entrebancs, quedà constituït el STPB amb el suport de nombroses assemblees celebrades a les empreses del ram.

El STPB aplega en el seu si treballadors de tallers, administració i redacció. Es defineix com unitari, de classe i independent de la patronal, de l'Estat i dels partits polítics. I manifesta la seva voluntat de romandre obert a tots els treballadors, àdhuc els que militen en alguna de les centrals sindicals que existeixen arreu del país i en el ram de premsa.

A l'acte van enviar una salutació la CNT i la UGT, centrals sindicals que no participen en el STPB. Les Comissions Obreres de Premsa van fer arribar a l'assemblea una salutació en la qual expressen el seu "total suport i simpatia al STPB". Coincidint amb l'acte de constitució, va ser repartit el primer número de "Nuestra Prensa/ Premsa Nostra", òrgan de les CCOO de premsa, a les quals ja s'han afiliat més de doscents cinquanta treballadors del ram.

☆vida del partit☆vida del partit☆

REUNIÓ DE RESPONSABLES DE FINANCES

Diumenge, 27 de febrer, es van reunir en sessió de treball quaranta-cinc responsables de finances d'arreu de Catalunya.

La reunió ha permès traslladar experiències, recollir iniciatives, homogeneitzar criteris per continuar la nostra tasca en millors condicions.

S'han constatat progressos tant en l'extensió -designació de responsables de finances a tots els nivells- com en la comprensió del valor polític d'aquesta feina. Tanmateix, gairebé tots els companys i companyes criticaren la deficient assumpció, en general, dels comitès i la seva negativa repercussió a nivell d'un gran nombre de militants. La correcció d'aquestes febleses, combinada amb una actuació més decidida i responsable dels companys de finances, és obligada si volem dotar-nos dels mitjans econòmics suficients per a la construcció del gran partit que tots volem.

L'harmonització de les necessitats locals amb les del Comitè Central s'aconseguirà no sobre la base de repartir-se les quantitats que es recullen ara, sinó multiplicant per molts enters aquestes quantitats. Cal perfeccionar, doncs, tots els nostres mecanismes i dotar-nos d'instruments més afinats que permetin arribar a grans zones de no cotitzants. Cal desenrotllar múltiples activitats que facin participar milers i milers d'homes i dones del nostre poble en la gran campanya d'ajut al Partit-IV Congrés. L'adopció d'un pressupost de despeses ha d'anar sempre aparellada amb un pressupost d'ingressos, i la seva adopció és obra col.lectiva del comitè. L'administració dels recursos -de la qual és responsable el secretari de finances-; la transparència comptable i la seva fiscalització; els balanços periòdics; un bon treball col.lectiu i continuat de les comissions de finances, foren altres temes debatuts en aquesta reunió.

El Secretariat de finances del Comitè Central es va comprometre a facilitar elements que ajudin a recollir ràpidament els 16 milions de la Campanya IV Congrés i a mantenir una estreta relació amb els equips de finances comarcals i locals, com també a reunir-se amb els comitès per tal de superar conjuntament les deficiències constatades.

J.C.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

CIPRIANO GARCÍA

JORDI SOLÉ-TURA

JOSEP SOLÉ BARBERÀ

els candidats

BARCELONA

Gregori López Raimundo
Antoni Gutiérrez Díaz
Cipriano García Sánchez
Jordi Solé-Tura
Joan Ramos Camarero
Josep Maria Riera
Maria Dolors Calvet
Miquel Núñez González
Alfons Carles Comín
Montserrat Roig
Josep Lluís López Bulla
Jordi Borja
Josep Maria Rodríguez Rovira
Mercè Olivares
Jordi Conill
Agustí Prats
Francesc Trives
Xavier Folch
Pere Soto
Rafael Ribó
Francesc Amorós
Xavier Mercadal
Manuel Vázquez Montalban
Isabel Vicente
Lluís Salvadores
Francesc Padullés
Jordi Teixidor

Anna Bosch
Agustí Valdé
Roc Fuentes
Maruja Ruiz
Alfred Bienzobas
Isabel López
Nolasc Acarín
Alfred Clemente
Marta Farrés
Carles Prieto
Josep Toledano
Silvestre Gilaberte
Joan Ignasi Valdivieso
Lluís Romero

GIRONA

Carles Caussa i Mitjà
Francesc Frutos
Glòria Compte
Francesc Parerols
Joan Pagès

LLEIDA

Pere Ardiaca
Vicenç Valentines
Felip Castell
Magda Ballester
Gregori Gallego

TARRAGONA

Josep Solé i Barberà
Josep Arjona
Conrad Rebull
Rafael Nadal
Josep Maria Castells

del PSUC

PERE ARDIACA

CARLES CAUSSA MITJÀ

JOAN RAMOS CAMARERO

JOSEP MARIA RIERA

MIQUEL NÚÑEZ GONZÁLEZ